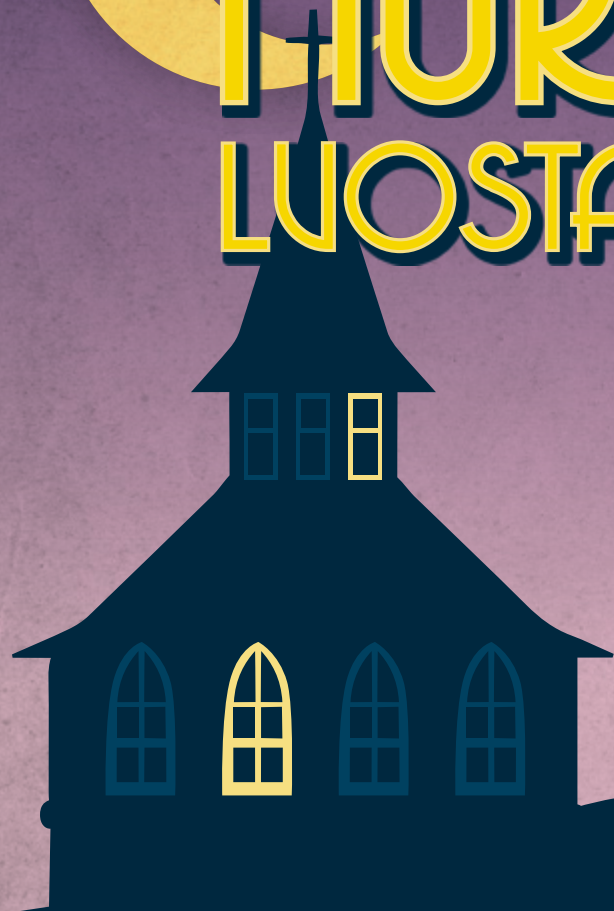

SUNDAY TIMES BESTSELLER-KIRJAILIJA NRO 1

Richard Coles

MURHA LUOSTARISSA

Kirkkoherra Clementin
tutkimuksia

DOCENDO

Richard Coles

MURHA LUOSTARISSA

Englannin kielestä suomentanut
Robi Vuokko

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Original title: *Murder at the Monastery*

Copyright © Richard Coles 2024

First published in Great Britain in 2024 by Weidenfeld & Nicolson an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2025.

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomentanut: Robi Vuokko

Kansi: Tilla Larkiala/ Taittopalvelu Yliveto Oy

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

Sivut 5, 90, 226, 298: *Pyhän Benedictuksen luostarisääntö*, 2010,

Käännös: Tuija Ainonen & Maiju Lehmijoki-Gardner, Basam Books

Sivu 21: William Shakespeare: *Henrik V.* Sitaattien suomennos Matti Rossi.

Sivut 160–161: Sitaatit virrestä *Afrikan aava santa*. Suomennos Ilmari Salomies.

ISBN 978-952-850-223-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

Johnnylle

Meidän tulee siis perustaa koulu Herran palvelemiseksi. Toivomme, ettemme säädä sitä järjestäessämme mitään ankaraa tai raskasta. Jos kuitenkin jokin sääntö on muodostunut tasapuolisuuden periaatteen sanelemana tai paheitten korjaamisen sekä keskinäisen rakkauden säilyttämisen tarkoituksessa varsin tiukaksi, älä heti kauhistuneena poikkea pelastuksen tieltä, joka on aina aloitettava kapeasta alusta. Edistyessämme luostarielämässä ja uskossa sydämemme kuitenkin avartuu ja kuljemme Jumalan käskyjen tietä sanomattomassa rakkauden autuudessa.

Pyhän Benedictuksen luostarisääntö

PROLOGI

Kun Ravenspurnin Pyhän Filippuksen ja Pyhän Jaakobin luostaria katsoi yöllä sitä ympäröivältä nummelta, luostari näytti keskellä merta seilaavalta valtamerialukselta. Tähtitaivasta vasten sen siluetti oli kuin laiva, jonka keulakorokkeen ja komentosillan takana kohosi kaksi mastoa. Yöhön kantautui myös hentoa hurinaa, joka toi mieleen höyryturbiinin äänen. Ääni ei kuitenkaan tullut luostarista, vaan pienestä, luostarin mailla nököttävästä graniittirakennuksesta, jossa oli jyrkkä liuskekivikatto. Luostari oli alun perin ollut kartano, jonka äkkirikastunut yorkshireläinen villaparoni oli 1800-luvulla rakennuttanut tehtaitten nokeaman laakson yläpuolelle, ja yhtä nopeasti kuin omaisuus oli tienattu, se upposi taloon, jonka oli tarkoitus heijastaa englantilaisen arkkitehtuurin eri aikakausia ja sivilisaation saavutuksia. Tulos oli mahtipontisen ruma. Puoli vuosisataa myöhemmin, kun alkuperäisen omistajan perilliset eivät enää pystyneet ylläpitämään kartanoa, hiljattain perustettu uskonnollinen yhteisö oli ostanut sen ja muokannut omaan käyttöönsä sopivaksi niin, että kartanon toisessa päädyssä oli nyt kirkko ja ristikäytävä, toisessa vierasmaja ja huoltorakennuksia.

Luostarin nykyisten asukkaiden mielestä yössä yksin seilaava laiva oli osuva vertauskuva. Luostarissa asui pieni uskovien yhteisö, jonka Jumala oli kutsunut omistamaan elämänsä rukoukselle ja palvelukselle tässä pienessä hauraassa arkissa keskellä syntien ja muutosten myrskyisää merta.

Kapteenina toimi apotti, Isä Aelred, perämiehinä luostarin munkit, miehistönä noin neljäkymmentä uskonveljeä, ja aika

ajoin kyydissä oli myös matkustajia, satunnaisia vierailijoita, jotka kaikki nyt yömyöhään olivat jo unten mailla. Vaikka arkkiin ei ollutkaan lastattu kaikkia eläimiä, joita maa päällään kantaa, luostarin tiluksilla oli kuitenkin pieni kanala, pihamaan poikki kipitti kettu ja luostarikissa Scholastica käpertyi alppiruusun alle tarkkailemaan sitä.

Kaikki eivät kuitenkaan olleet nukkumassa. Yön hiljaisessa pimeydessä paloi vielä muutama lamppu, kuin laivan navigointivalot. Luostarin perällä, veljien yksityiselämää varten varatuissa tiloissa, yksi oli vielä hereillä ja valppaana. Hän istui koruttoman kirjoituspöydän ääressä koruttomassa huoneessa, jota valaisi vain pieni pöytälamppu, ja avasi suurta, ruskeaa kirjekuorta. Hän oli napannut sen aamulla pieneltä pöydältä, jolla posti odotti kunnes se aamiaisen jälkeen toimitettaisiin eteenpäin. Hän avasi kuorta varovasti, sillä kirjettä ei ollut osoitettu hänelle eikä hänen olisi pitänyt avata sitä lainkaan. Hän ujutti terävän kirjeveitsen varovasti liimapinnan alle ja nitkutti kuorta auki sentti sentiltä. Lopulta kuori avautui, ja hän veti sisällön ulos.

Kuoresta paljastui kiiltävä A3-kokoinen paperinivaska, jonka yläreunassa oli metallikierre. Se oli, aivan kuten hän oli epäillytkin, seinälle ripustettava kalenteri, sellainen jossa jokaiselle kuukaudelle on oma sivunsa. Mutta tätä ei ollut tarkoitus ripustaa mille tahansa luostarinseinälle. Se oli tarkoitettu yksityiseen käyttöön, kenties yksityisistä yksityisimpään.

Kalenterin kannessa oli kaksi nuorta, vaaleahiuksista ja kaunista miestä, jotka olisivat hyvin sopineet jonkin arjalaisen veljeskunnan mainokseen. Heillä oli yllään revityt ja kuluneet farkut, leveät nahkavyöt, ja niiteillä koristellut nahkatakki peittivät heidän muuten paljaat rintakehänsä. Kummankin kädet olivat puuskassa, lantio oli työntynyt eteenpäin ja tiukalle pingottunut farkkukangas vihjaili peitetyistä ruumiinosista.

Kannessa, vuosiluvun 1990 yläpuolella luki BRO2, mutta s-kirjain oli väärinpäin. Keltainen, käsin kirjoitetulta näyttävä teksti "Virallinen kalenteri" kulki kuvan poikki.

Hän selasi kalenteria sivu kerrallaan ja käänteli sitä ihaillen, miten kekseliäästi arjalaisveljesten kiistaton kauneus oli esitetty. Kun hän oli selannut kalenterin loppuun, hän irrotti pöydällään olevasta tarralappupinosta päällimmäisen ja asetti sen toisen veljeksensä kasvoille, Mattin tai Luken, hän ei ollut varma kumman. Sitten hän kirjoitti lapulle:

”When will I, will I be FAMOUS? Et koskaan. Sinuna pitäisin matalaa profiilia, sillä jos heikkoutesi paljastuu, sinusta ei tule kuuluisaa, vaan maineesi on mennyt ikiajoiksi.”

Hän sujautti kalenterin takaisin kuoreen, painoi liimaliuskan kiinni ja sulki sen läpinäkyvällä teipillä. Vastaanottaja kokisi ikävän, mutta välttämättömän yllätyksen kuorta avatessaan, hän ajatteli. Hän teki vain työtään: ohjasi ihmisiä kohti pelastusta, ja joskus siihen tarvittiin vähän ravistelua. Sitten hän meni alakertaan ja jätti kirjeen ruokalan ulkopuolella olevalle pöydälle, jolta vastaanottaja voisi noutaa sen myöhemmin. Häntä hymyilytti, kun hän ajatteli vastaanottajan reaktiota, kun tämä avaisi kuoren ja löytäisi viestin komeiden kasvojen päältä.

Keulassa, tyveneeseen päätyneen laivan toisessa päässä palava valo loisti luostarin kirjastosta, jossa eräs erityisen opinhaluinen asukas oli keskeyttänyt hetkeksi tutkimuksensa ja ihaili nyt löytämänsä Itävalta-Unkarin keisarinna Elisabetin muotokuvaa. Nuorella keisarinnalla oli päässään loistelas tiara ja huntu, kädessä viuhka ja hän poseerasi sellaisessa kulmassa, joka oli vielä keikarimaisempi kuin ne, joita hänen rakas serkkunsa, satukuninkaanakin tunnettu Baijerin Ludvig II, harrasti. Kuvaa katsellessa nousi äkkiä pala kurkkuun.

Elisabetin tarina oli traaginen. Hän oli mennyt naimisiin Itävalta-Unkarin keisarin, Frans Joosef I:n kanssa vuonna 1854, ja onnettomasta avioliitosta syntyi poika, joka aikuisena ampui ensin rakastajattarensa ja sitten itsensä. Elisabetin serkku Ludvig kuoli salamyhkäisissä olosuhteissa 1886 ja vuonna 1898 anarkisti murhasi Elisabetin Genevejärven rannalla.

Tutkimuksensa keskeyttäneen veljen silmät täyttyivät kyynelistä, kun hän ajatteli Elisabetin surullista elämää. Sitten hän siristi silmiään huomattaessaan tekstissä etikettivirheen, joka toistui usein ja oli aina väärin. Elisabetin lempinimi ei ollut Sissi vaan Sisi. Ylimääräinen s-kirjain tuntui, jos nyt ei majesteettirikokselta, niin vähintään piittaamattomuudelta, ja ainakin siltä keisarinnan olisi pitänyt säästyä, koska hänellä oli ollut jo aivan riittävästi murhetta surkeasta avioliitostaan, rakastajistaan, sydänsuruistaan ja vielä murhastakin.

Mutta eihän tällainen käynyt päinsä. Veli rauhoitteli itseään, otti silmälasit nenältään ja pyyhkäisi silmiään kaavun hihalla, mutta ei saanut kuivattua sillä kyyneliä. Hän nykäisi taskustaan nenäliinan, jonka mukana taskusta lennähti kirsikanmakuisia kurkkupastilleja ja huulirasva, jotka hän joutui vaivalloisesti noukkimaan lattialta. Hän tutki nenäliinaa, löysi puhtaan kohdan ja pyyhki sillä lasejaan.

Hän laittoi kirjan Sisi-kuvineen takaisin hyllyyn ja veti esiin toisen hyllyltä, jonka oli varannut omaan käyttöönsä. Hylly oli täynnä historiankirjoja, jotka hän oli kerännyt luostarin kirjaston hyllyiltä ja yliopiston kirjaston laajemmasta valikoimasta. Hänellä oli kirjastokortti yliopiston kirjastoon, jossa hän oli viikkokausien ajan lukenut pölyisille hyllyille unohdettuja kirjoja ja tutkinut salaista aihettaan. Ajan mittaan hänestä oli kehittynyt melkoinen kielitaituri, ja nyt hän pystyi lukemaan lähteitä alkuperäiskielillä.

Hän oli edistynyt huimasti! Mutta tie oli raskas ja vaikeakulkuinen. Teos, jonka hän nyt otti hyllystä oli erityisen haastava: kommentoitu laitos Unkarin toisen maailmansodan aikaisen hallitsijan amiraali Horthyn kirjeenvaihdosta. Kirjeet, joissa amiraali täysin oma-alotteisesti kehotti Führeriä luopumaan aikeista solmia sopimus Stalinin kanssa, paljastivat, miten naiivisti hän yliarvioi omia neuvojaan. Kirjeet olivat suhteellisen vanhahtavaa Itävalta-Unkarin saksaa, tutkijamme ajatteli. Hän oli tyytyväinen itseensä, koska osasi kieltä jo niin hyvin, että erotti siitä vivahterojakin.

Hän haukotteli. Haukotus alkoi pienenä, mutta kasvoi, kun hän nojautui tuolissa taaksepäin ja venytteli. Hän oli väsyneempi

kuin oli tajunnutkaan, olihan jo myöhäkin, eikä hän tiennyt oliko teksti sumeaa silmälasien vai uupumuksen takia. Aamupalveluksen alkuun oli vain muutama tunti, joten hän alkoi sulkea kirjaa. Sitten hän pysähtyi. Hän katsoi kirjan sivua. Siristi silmiään. Hän otti silmälasit nenältä, pyyhki niitä uudestaan nenäliinalla ja katsoi sivua taas.

Marginaalissa oli haaleita lyijykynämerkintöjä, huonosti pyyhkekumilla pois pyyhittyjä muistiinpanoja ja tekstin seassa oli alleviivauksia. Hän siristi taas silmiään ja nosti sivun lampun valoon. Kuka oli lukenut kirjaa? Kuka oli tutkinut näitä samoja tekstejä, joista hän oli kiinnostunut? Sitten hän muisti, että kirjastonhoitajan pöydällä oli suurennuslasi, haki sen ja katsoi vielä kerran.

Hänen silmänsä levisivät.

1

Kun kaniikki Daniel Clement havahtui aamukellon kilahduksiin, hän ei ollut varma, oliko nähnyt unta vai vain kuvitellut kaiken. Hän katseli ympärilleen vieraassa huoneessa. Ei aivan vieraassa, sillä hän tunnisti sen nopeasti yhdeksi Ravenspurnin luostarin vierashuoneista. Huoneessa oli yksinkertainen pieni pöytä ja tuoli. Pöydälle oli laskettu Raamattu, joka oli joskus ollut uusimman tyylin mukainen, mutta nyt se oli vanhanaikainen. Seinän vaatekoukuissa roikkui kaksi metallista henkaria. Huoneen ankein esine oli kuitenkin ohueksi kulunut ruskea pyyhe, jonka päälle oli asetettu pikkuruinen saippuapala kuin se olisi ollut suurikin hemmottelun ele.

Yleensä Daniel heräsi oman seurakuntansa kirkon, Champtonin St. Maryn, kellotornista kantautuviin kalahduksiin, mutta ei tänä aamuna. Tänä aamuna kello soi kimeämmin ja äänekkäämmin ja sen ääni voimistui entisestään. Se oli käsikello, jota hebdomadarius soitti kulkiessaan pitkin loisteputkien valaisemaa lastulevyseinäistä käytävää. Hebdomadarius – se kuulostaa melkein dromedaarilta, Daniel ajatteli, mutta se oli tärkeä työ, jota luostarin noviisit toimittivat vuoroviikoin. Yksi hebdomadariuksen tehtävistä oli herätä kaikkia muita aikaisemmin ja herättää niin munkit kuin vieraatkin puoli tuntia ennen aamupalvelusta.

Kello oli puoli kuusi aamulla, ja se oli ollut Danielin tavallinen heräämisaika aina siitä lähtien, kun hän oli itse ollut luostarissa noviisina. Hänen kutsumanimensä oli siihen aikaan ollut veli Crispin. Kolmen vuoden jälkeen hänen oli pitänyt päättää, jatkaisiko

elämänsä munkkina vai toteuttaisiko kutsumustaan jossain toisessa muodossa. ”Sinulle kuuluu maailma, ei luostari, Crispin”, isä Aelred oli sanonut hänelle, kun he olivat keskustelleet viimeisen kerran. ”Jos jäisit, olisit kuin Rudolf Nurejev taustatanssijana.”

Mutta täällä Daniel taas oli, kaksikymmentäviisi vuotta myöhemmin, tällä kertaa ei noviisina vaan vierailijana. Nyt hän oli maalaiskirkkoherra ja Stow’n kaniikki. Hiippakunnan piispa oli myöntänyt hänelle arvonimen, kun Daniel oli auttanut piispaa ”välttämään suuren surun”. Daniel oli aina palannut luostariin tavalla tai toisella – tai oikeastaan hän ei ollut koskaan kokonaan lähtenytkään, ja hän tiesi, että jokin osa hänestä pysyisi luostarissa aina.

Daniel sytytti valot, yksinäisen neljäkymmenen watin lampun, jonka päällä keikkui täysin hyödytön varjostin, ja nousi sängystä. Sänky oli kapea ja epämukava, ja Daniel tiesi, että melkein viidenkymmenen ikäisenä menisi aikaa ennen kuin kipu hänen hartioissaan laantuisi. Kipu sydämessä ei laantuisi koskaan, hän ajatteli. Daniel venytteli, ja keskustelu, joka oli saanut hänet pakkaamaan laukun, lähtemään seurakunnasta sanaakaan sanomatta ja ajamaan keskellä yötä Ravenspurniin tulvahti tuskallisesti takaisin hänen mieleensä. Hän lysähti hitaasti kasaan kuin väsynyt taistelija.

”Rakastan Honoriaa.”

Kaksi sanaa, joilla rikosylikonstaapeli Neil Vanloo oli paljastanut salaisen rakkautensa Danielin suojelijan, lordi de Flouresin, tytärtä kohtaan.

Paljastus oli tullut täytenä yllätyksenä, mutta se ei suoranaisesti ollut syy Danielin ahdinkoon. Ei häntä vaivannut se, että suhde poliisin ja kreivikunnan mahtavimman maanomistajan tyttären välillä voisi olla pöyristyttävä skandaali, ei liioin se, että oli kuullut paljastuksen samana yönä, kun oli ratkaissut järkyttävän rikoksen ja saanut kiinni julman murhaajan.

Danielin ahdinko johtui siitä, että hän salaa rakasti Neil Vanloota ja oli toivonut, että komea nuori konstaapeli päättäisi puheensa tunnustamalla rakkautensa häntä kohtaan.

”Rakastan Honoriaa.”

Kaksi sanaa, jotka silmänräpäyksessä murskasivat kaikki Danielin toiveet, mursivat hänen sydämensä ja tuhosivat hänen onnensa.

Mutta eivät hänen tyyntä ulkokuortaan. Danielin ilme ei ollut värähtänytkään, ei ainakaan niin pahasti, että Neil olisi huomannut sitä kietaistessaan kätensä Danielin ympärille kiitokseksi kärsivällisyydestä ja sympatiasta. Onneksi Danielilla oli ollut kaapunsa päällä paksu takki, hän ajatteli myöhemmin, koska oli odottanut Neilin halausta niin kiihkeästi, että hänen kiihkosta olisi muuten ollut helppo huomata.

Halaus oli kuitenkin toverillinen, ei intohimoinen. Ihaileva, ei rakastava. Ystävän, ei rakastajan.

Daniel oli luvannut olla kertomatta kenellekään. Hän oli luvannut puhua Honorian kanssa. Hän oli *valtavan onnellinen*, että Neil oli viimeinkin löytänyt naisen, jota todella rakasti, ja oli sanonut odottavansa sitä päivää, kun saisi vihkiä Neilin ja tämän morsiamen.

Neil oli lähtenyt täynnä sitä keveyttä, jota tuntee kun saa karistettua salaisuuden painon harteiltaan. Huumaavaa keveyttä, jonka keskellä Neil ei pysähtynyt hetkeksikään miettimään, millaisen reaktion tunnustus oli hänen ystävässään aiheuttanut.

Daniel oli seissyt aivan liikkumatta. Keittiö oli hämärän peitossa, vain yksi pöydälle laskettu kynttilä valaisi pimeää. Guy Fawkesin yönä, edeltävänä päivänä, joku oli yrittänyt polttaa pappilan ja Danielin äidin Audreyn, joka oli ollut kotona. Audrey oli pelastunut, niin myös heidän koiransa ja pienet koiranpennutkin, mutta kauniin, kuningatar Annen aikaisen pappilan eteinen oli tuhoutunut ja savu, noki ja vesi olivat tehneet talosta asuin-kelvottoman. Kuinka sopivaa, Daniel ajatteli, että hän seisoi yksin keskellä pimeää, tuhoutunutta kotiaan.

Daniel itki ensimmäistä kertaa sen jälkeen, kun hänen isänsä oli kuollut.

Kun kellon kimeät kilahdukset kuuluivat nyt vaimeampina yläkerrasta, Daniel itki uudestaan.

Audrey Clement heräsi kaksi tuntia myöhemmin huomattavasti miellyttävämmissä oloissa, Champton Housessa, jonne lordi de Floures, Bernard, oli majoittanut Audrey, Danielin ja heidän koiransa tulipalon jälkeen. Se ei tehnyt tiukkaakaan, sillä Champton House oli niin suuri ja sokkeloinen, että edes Bernard ei tiennyt, kuinka monta makuuhuonetta heillä oli. Kaksikymmentä hyvää huonetta, ja ullakolla lukuisia pienempiä, joissa talon tulisijoista, pöydistä ja pyykeistä huolehtineet kuusikymmentä palvelijaa olivat aikoinaan asuneet. Kuten sanonta kuuluu, vieraat alkavat haista kolmen päivän jälkeen niin kuin kalatkin, joten Bernard oli majoittanut pappilan asukkaat talon hienoimpaan osaan, joka sijaitsi eri siivessä kuin perheen omat huoneet.

Audrey käyttöönsä oli annettu Yrjö III:n puolison, kuningatar Charlotten, makuuhuone, joka sijaitsi kuninkaallista vierailua varten 1760-luvulla rakennetussa siivessä. Vierailun aikaan kuningas oli ollut vielä järjissään ja kuningatar hilpeä ja miellyttävä ja oli jollain tavalla onnistunut persoonallaan vaikuttamaan huoneen tunnelmaan. Makuuhuone oli upea mutta ei mahtipontinen, ja siinä oli jonkinlaista ylevää kodikkuutta – ehkä hieman riskaabelia, Daniel ajatteli, olihan kyseessä kuitenkin kuningattaren huone – mutta Audrey olisi vähät välittänyt, vaikka huone olisi ollut täynnä leopardintaljoja ja kaislamattoja. Hän nukkui ihka-aidon kuningattaren makuuhuoneessa.

Ovelta kuului koputus. ”Sisään”, Audrey sanoi äänellä, jonka ei ollut tarkoitus kuulostaa majesteettiselta. Siltä se taisi kuitenkin kuulostaa, koska teetarjotinta kantavan Honorian oli tukahdutettava naurunsa, kun hän astui sisään.

”Toin sinulle teetä. En tiedä, miten yleensä juot sen.”

”Juon kofeiinitonta, kultaseni. Siis kofeiinitonta kahvia...” Audrey sanoi.

Honoriasa tiesi tietysti hyvin, mitä kofeiiniton kahvi oli, ja arvasi senkin, että Audrey oli varmaankin ihastunut sen juomiseen käytössään päiväretkellä Dieppessä. Hän ei sanonut mitään.

”...mutta tee sopii myös hyvin. Kuinka kilttiä.”

Honorias laski tarjottimen yöpöydälle. Kylpyhuoneen oven takaa kuului räksytystä. ”Päästänkö ne ulos?”

”Minä voin päästää.”

”Anna kun minä.”

”Kiitos. Nousen pian.”

”Tarvitsetko vielä jotain?”

”En usko. Onpa hauska aamutakkikin.”

”Se on kylpytakki. Sen voi vetää ylle, kun nousee kylvystä, ei tarvitse erillistä pyyhettä”, Honorias sanoi.

”Hyvää mainontaa Motcombelle!”

Kylpytakin rinnustaa koristi Honorian työpaikan, Motcombe-hotellin sinisellä kirjailtu logo.

Honorias työskenteli hotellissa ”tapahtumajärjestäjänä”.

”Tilasimme niitä aika reippaasti”, Honorias vastasi.

”Toalettitarvikkeetkin ovat upeita. Kun kurkistin kylpyhuoneeseen, olo oli kuin Howard Carterilla Tutankhamonin hautakammion ovella.”

”Tukusta ne on hankittu, ei mitään sen kummempaa. Nukuitko hyvin? Eilinen taisi olla aika raskas päivä?”

”Kuin tukki, kuningattaren sängyssä!” Audrey sanoi.

”Tule alakertaan aamiaiselle, kun olet valmis. Katan sen perheen aamiaishuoneeseen – tiedätkö, missä se on?”

”En.”

”Tule ensin keittiöön, rouva Shorely näyttää sitten tietä.”

”En tiedä, missä sekään on.”

”Portaikun edestä vasemmalle, siinä on ovi palvelijoiden siipeen. Jatka suoraan. Seuraa savusillin tuoksua.”

”Savusillin!” Audrey painoi kämmenen rintaa vasten.

”Mitä?”

”Melkein savustuin itsekin, kun pappila paloi.”

”Anteeksi, en ajatellut...”

”Vitsailen vain.”

”Huh! Mutta sano heti, jos olo tuntuu tukalalta tai muuten kummalliselta. Ei mikään ihme, jos olet vielä sokissa.”

”Lontoon pommitus oli shokki, kultaseni. Ei kärehtänyt matto ja ikkunasta kiipeäminen.”

”Selvä. Nähdään aamiaisella.”

Audrey avasi kylpyhuoneen oven, ja Cosmo pinkaisi huoneeseen haukkumaan tunkeilijalle. Sen perässä tallustivat Hilda ja pennut, jotka liukuivat pitkin parkettia seinän ja hieman rispaantuneen ja tahriintuneen mutta silti upean persialaisen maton välissä.

”Herttinen”, Audrey sanoi vilkaistessaan kylpyhuoneeseen. ”Kuningattaren kylpymatolla taitaa olla jätöksiä.”

”Voinko jättää sen sinun huoleksesi?” Honoria kysyi.

”Voit.”

Honoria nappasi pennut syliinsä ja piti makuuhuoneen ovea auki, jotta Cosmo ja Hilda pääsisivät ulos. Audrey katseli, miten koirat seurasivat Honoriaa oven takana avautuvaan hämmästyttävän avaraan tilaan ja miten ovi painui hitaasti kiinni.

*

Neil Vanloo astui ulos pienen riistanvartijan mökin takaovesta. Kaksikerroksinen kahden huoneen mökki oli rakennettu 1600-luvulla miehelle, jonka tehtävänä oli pyydystää kartanon väelle jäniksiä, tai ainakin sille osalle kartanon väkeä, jonka pöytään ei katettu peuraa. Mökin viimeinen asukki oli jäänyt eläkkeelle kolmesataa vuotta sitten, ja mökki oli nyt eräänlainen vierashuone. Takaseinustalle rakennetussa pienessä lisäsiivessä olivat keittiö ja kylpyhuone, joihin pääsi alakerran olohuoneesta. Jyrkät portaat johtivat yläkerran makuuhuoneeseen, jossa oli suuri sänky ja jonka ikkunasta avautui upea näkymä puiston poikki kartanolle. Mökistä saattoi ihailla kartanoa ja tiluksia, mutta se oli tarpeeksi kaukana, niin että vieras pystyi asumaan siellä täysin huomaamatta. Neil oli mökissä jo vakiovieras, koska siellä hän ja Honoria olivat viikkojen ajan pitäneet suhdettaan yllä (usein

ja ahkerasti, Neil ajatteli). Suhde oli syynä siihen, että Honoria kävi Champtonissa niin usein. Oli kätevää, että Honoria pystyi ottamaan vapaata töistä niin usein kuin halusi – hoitaakseen muka asemansa mukana tulleita velvollisuuksia, vaikka todellisuudessa hän hoiti lähinnä suhdetta komeaan poliisiinsä. Neil ja Honoria viettivätkin aikaansa yhdessä säännöllisesti ja antaumuksella. Se oli yllättänyt sekä Honorian että hänen veljensä ja uskottunsa Alexin, joka yleensä arvasi sisarensa mielihalut ennalta. Manchesterista kotoisin oleva poliisi oli Honorialle kaikkea muuta kuin todennäköinen sulhaskandidaatti. Neil oli kuitenkin parempi vaihtoehto kuin muut ehdokkaat, ja Honoria oli alkanut epäillä, oliko hänet alun alkujaankin vain aivopesty.

Neil oli rakastunut Honoriaan heti ensisilmäyksellä. Hän ei suinkaan ollut ensimmäinen – Honoria oli saanut pauloihinsa kiihkeitä nuorukaisia ja hurmannut kaikki jo teini-ikäisenä – mutta Honoria oli ensimmäinen, jota kohtaan Neil tunsi sekä fyysistä että henkistä vetoa. Hän sai Neilin sykkeen kiihtymään, kuin kohtalo olisi saattanut heidät yhteen. Neil oli toki tuntenut fyysistä vetovoimaa ennenkin – kuten kerran bussipysäkillä Oldhamissa nuoruudessaan – ja hän tiesi kohtalosta, koska oli kasvanut syvästi protestanttisessa, herrnhutilaisessa yhteisössä. Suunnilleen samoihin aikoihin kun hän oli kokenut tahmeaa himoa bussipysäkillä, Neil oli kokenut myös uskonherätyksen, mikä oli joksikin aikaa tehnyt lopun eroottisesta tutkimusmatkailusta Lancashiren julkisessa liikenteessä.

Kun Neil pääsi katselemaan maailmaa vähän laajemmin, laajenivat myös hänen kokemuksensa seksistä, mutta tämä oli ensimmäinen kerta, kun fyysinen ja henkinen vetovoima kohtasivat näin voimakkaasti. Hänen ei tarvinnut kuin ajatella Honoriaa, niin puna alkoi levitä hänen poskilleen, ja hänen mielikuvissaan Honoria säteili valoa kuin Blaken *Albion Rose* konsanaan.

Kunnianarvoisa Honoria de Floures! Kun Neil sanoi hänen sointuvan nimensä ääneen monotonisella lancasterilaiskorostuksellaan, se kuulosti siltä, kuin Stone Roses olisi yrittänyt laulaa

John Betjemania. Maalaispoliisi ja aatelinen, kuka olisi osannut arvata? Sellaista ei olisi koskaan tapahtunut, eivätkä he olisi koskaan edes tavanneet toisiaan, ellei Neiliä olisi edellisenä vuonna kutsuttu ratkomaan Champtonissa tapahtuneita kauheita murhia.

Neil katsoi vasemmalle ja oikealle. Ketään ei näkynyt, vain jäniksiä, jotka nekin puikkivat pakoon kun hän käynnisti auton. Suhde oli salaisuus, josta tiesivät vain Alex ja Nathan – Honorian veli ja tämän rakastettu – ja nyt Daniel.

Daniel. Neil ajoi puiston läpi ja hymyili, hän tunsu rinnassaan hellää rakkautta ystäväänsä ja odottamatonta hengenheimoistaan kohtaan. Daniel oli kuunnellut tuomitsematta, kun Neil oli edeltävänä iltana kertonut hänelle salaisesta rakkaudesta, ja toivottanut Neilille ja Honorialle onnea. Kyyneleet, jotka olivat kihonneet Danielin silmiin, kertoivat Neilille, että hänkin oli todella liikuttunut.

Kenties Neilin ja Honorian oli aika julkistaa suhteensa. Neil oli kysynyt asiasta Honorialta edellisenä iltana, mutta Honorian mielestä oli parasta vielä odottaa. Honorian isä sulatteli vielä uutisia siitä, että perheen esikoispoika ja perillinen Hugh oli menossa naimisiin ”inkkarinaisen”, kanadalaisen mohikaanitaustaisen eläinlääkärin kanssa. Sekin tieto oli paljastunut vasta hiljattain, ja vain vuotta aikaisemmin oli käynyt ilmi, että lordin nuorempi poika Alex oli ”hintti” ja salasuhteessa ”mustalaispojan” Nathan Liversedgen kanssa. Jos paljastuisi, että edes lordin tytär – ja suosikki – ei olisi valinnut sopivaa ja isälleen mieluista puolisoa, pala olisi ehkä liian kova purtavaksi.

Neil saapui puiston portille, joka aukesi automaattisesti – ”See-sam aukene!” hän sanoi, ja kuvitteli taikasanojen avaavan portit. Hän huomasi, että eteläisessä portinvartijan mökissä, jossa Alex ja Nathan viettivät yönsä, oli valot päällä. Päiväolohuoneena palveleva pohjoinen mökki sen sijaan oli jo pimeänä. Alexin ja Nathanin suhteesta vastoinikäymisiä ei ollut puuttunut. Se oli alkanut laittomasti, pysynyt salassa vuosien ajan, kestänyt murhatutkinnan, pakolaisuuden, kummankin osapuolen pidätyksen

murhatutkinnan yhteydessä, selvinnyt huomattavista ikä- ja luokkaeroista ja melkein joka puolelta huokuvasta paheksunnasta. Jos he olivat löytäneet itselleen lemmenpesän, vaikkakin aivan kartanon puiston reunamilta, mikseivät Neil ja Honoriakin voisi?

”*Something’s gotten hold of my he-a-art*”, Neil lauloi, kun huristeli autollaan porttien läpi kylään.

SALAPERÄINEN KUOLEMANTAPAUS LUOSTARISSA HERÄTTÄÄ JÄLLEEN KIRKKOHERRA CLEMENTIN ETSIVÄNVAISTOT

Kirkkoherra Daniel Clement on tullut syvästi nöyryytetyksi ja on toipumassa luostarissa, jossa hän oli aikoinaan noviisi-na. Mutta luostarissa olo ei tuo helpotusta häntä vaivaaviin kysymyksiin.

Sitten luostarissa sattuu kuolemantapaus, jota Daniel epäilee murhaksi.

Pystyykö Daniel ratkaisemaan luostarin synkän salaisuuden? Tällä kertaa ilman kotikylän komisario Neil Vanloon apua.

Kirkkoherra Clementin tutkimuksista ovat aiemmin ilmes-
tyneet *Murha ennen iltahartautta* ja *Murha seurakunnassa*.

Richard Coles (s. 1962) on anglikaanipappi ja tuot-
telias kirjailija. Hänen värikkääseen menneisyyteen-
sä kuuluu menestyksekkäs muusikon ura 1980-lu-
vulla supersuosituksessa The Communards -yhtyeessä.
Coles on myös kysytty tv- ja radiopersona. Coles
asuu Englannin Northamptonshiressä, missä
hän toimii Finedonin kylän pastorina.

DOCENDO
www.docendo.fi

84.2

Kansi: Tilla Larkiala/
Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-223-4

9 789528 502234